

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Cdo/211/2017
Identifikačné číslo spisu: 6816203513
Dátum vydania rozhodnutia: 22.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Siebenstichová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:6816203513.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti H. Q., nar. X. Z. XXXX, a I. Q., nar. XX. S. XXXX, obe bývajúce v V., zastúpené kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Revúca, so sídlom v Revúcej, Gen. Viesta č. 1103/4, deti rodičov - matky Ing. H. Q., bývajúcej v V., zastúpenej Mgr. Mariánom Jankovičom, advokátom so sídlom v Revúcej, Bernolákova č. 151/9 a otca Y. Q., bývajúceho v G., zastúpeného JUDr. Danou Podhradskou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Estónska č. 16, vedenej na Okresnom súde Revúca pod sp. zn. 7 P 34/2016, o zmenu úpravy styku otca s maloletými deťmi a o podstatnej veci súvisiacej s výkonom rodičovských práv a povinností, na ktorej sa rodičia nevedia dohodnúť, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 29. júna 2017 sp. zn. 12 CoP 25/2017, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Revúca (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 29. novembra 2016 č.k. 7 P 34/2016-127 v spojení s opravným uznesením z 24. júla 2017 č.k. 7 P 34/2016-221: I. zamietol návrh otca maloletých detí na zmenu úpravy styku z 28. júna 2016, ktorým otec žiadal zmeniť rozsudok Okresného súdu Bratislava IV z 1. apríla 2014 č.k. 13 P 284/2012-309 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 11. marca 2016 sp. zn. 20 CoP 80/2014 v časti úpravy styku otca s maloletými deťmi tak, že oproti doterajšej úprave žiadal rozšíriť styk s oboma deťmi počas vianočných prázdnin každý nepárny rok od 23. decembra od 9.00 hod. do 29. decembra do 18.00 hod. a každý párný rok od 30. decembra od 9.00 hod. do 7. januára do 18.00 hod. nasledujúceho nepárneho roka a s maloletou I. aj o doprevádzanie do školy v pondelok, stredu a piatok počas prvého a druhého týždňa v kalendárnom mesiaci od 7.15 hod. a odprevádzanie zo školy v utorok a štvrtok počas v prvého a druhého týždňa v mesiaci s tým, že ho odovzdá pred bytom matky o 18.00 hod. a ešte žiadal upraviť styk s maloletou I. každé prvé dva víkendy v mesiaci v piatok od 16.00 hod. do 19.00 hod., v sobotu od 10.00 hod. do 18.00 hod. a v nedeľu od 10.00 hod. do 18.00 hod., II. otcovi maloletých detí uložil povinnosť do 15 dní od právoplatnosti zriaďiť na meno a v prospech maloletej I. Q., nar. XX. S. XXXX, termínovaný

účet v J&T BANK-e, a.s. s dobou viazanosti 1 rok, ktorého identifikačné údaje je povinný oznámiť matke maloletých detí do 5 dní od jeho zriadenia, a to tak, že spoludisponentami s finančnými prostriedkami na účte budú obaja rodičia maloletých detí, III. matke uložiť povinnosti dať Poštovej banke, a.s. príkaz na prevod peňažných prostriedkov z účtu č. XXXXXXXXXXX/XXXX na v druhom výroku tohto rozsudku uvedený terminovaný účet zriadený na meno a v prospech maloletej I. Q., nar. XX. S. XXXX, do 15 dní od oznámenia identifikačných údajov terminovaného účtu zo strany otca maloletých detí. Výrok I. (zamietnutie návrhu na rozšírenie styku otca s maloletou I.) odôvodnil tým, že doprevádzanie maloletej do školy a zo školy súd prvej inštancie nepovažuje za úpravu styku otca a maloletou. Zmyslom a účelom úpravy styku je právo rodiča, ktorému nebolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti stretávať sa s maloletým dieťaťom v jeho voľnom čase a tomu korešponduje právo dieťaťa stretávať sa v danom čase s rodičom. Doprevádzanie do a zo školy trvá 10-15 min., prevzatie dieťaťa otcom od matky sa nekončí jeho odovzdaním druhému rodičovi ale školy a pred vyzdvihnutím zo školy nezačína prevzatím od matky ale od školy. Povinnosť prevziať a odovzdať dieťa v rámci úpravy styku možno ukladať len rodičovi a nie škole, pričom pre úpravu styku je charakteristické práve to, že sa začína odovzdaním dieťaťa zo strany rodiča, ktoré bolo zverené do osobnej starostlivosti druhému rodičovi, prebieha po určitú stanovenú dobu a končí sa odovzdaním dieťaťa zo strany tohto druhého rodiča späť rodičovi, ktorému bolo dieťa zverené do osobnej starostlivosti. Podľa názoru súdu prvej inštancie rozhodnutie o tom, kto bude dieťa doprevádzať do a zo školy, je súčasťou osobnej starostlivosti rodiča maloletého dieťaťa, preto matka môže prianie maloletej I., aby bola doprevádzaná do školy otcom, zohľadniť, avšak súd jej to nemôže v rámci úpravy styku prikázať. Pre otcom navrhnutú zmenu úpravy styku s maloletou I. každý utorok a štvrtok prvý celý týždeň a druhý celý týždeň v kalendárnom mesiaci v navrhovanom rozsahu, súd nezistil podstatnú zmenu pomerov od poslednej úpravy styku vykonanej rozsudkom zo 16. októbra 2015 č.k. 5 P 68/2015-116, preto návrh zamietol.

2. Krajský súd v Banskej Bystrici na odvolanie otca rozsudkom z 29. júna 2017 sp. zn. 12 CoP 25/2017 rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I., ktorým zamietol návrh otca na zmenu úpravy styku s maloletou I. tak, že otec má právo stretávať sa s maloletou I. okrem sviatkov a prázdnin každý pondelok, stredu a piatok počas prvého celého týždňa a druhého celého týždňa v kalendárnom mesiaci, kedy si maloletú o 7.15 hod. prevezme od matky pred jej bytom a odpreadá ju do škody a každý utorok a štvrtok prvý celý týždeň a druhý celý týždeň v kalendárnom mesiaci tak, že maloletú vyzdvihne po skončení zo školy a odovzdá ju matke pred jej bytom o 18.00 hod. (časť prvého výroku) potvrdil. O trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal dovolanie otec maloletej z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP. Nesúhlasil s názorom súdov, že jeho návrh na rozšírenie styku s maloletou I. nie je opodstatnený z dôvodu, že od poslednej úpravy nenastala podstatná zmena pomerov. Podľa jeho názoru súd najlepší záujem maloletej chápal zužujúco, nie čo najextenzívnejšie v súlade s právami zaručenými deťom Dohovorom o právach dieťaťa a ostatným právnym poriadkom SR, pričom poukázal na uznesenie ÚS ČR sp. zn. 295/06 z 26. júna 2006, nálezy ÚS ČR sp. zn. 554/2004 z 11. mája 2005, sp. zn. II. ÚS 363/03, ako i sp. zn. I. ÚS 306/2010. Mal za to, že od poslednej úpravy styku pred štyrmi rokmi došlo k podstatnej zmene pomerov, ktorá sa prejavila v tom, že maloletá v tom čase navštevovala materskú škôlku, v čase podania predmetného návrhu na zmenu úpravy styku bola žiačkou 3. ročníka základnej školy. Maloletá I. má záujem o širší styk s otcom a dobrý vplyv na ňu malo aj jej doprevádzanie otcom do školy a jej vyzvíhanie v školskom zariadení, čo potvrdila aj škola. Nesúhlas matky s doprevádzaním I. do školy kolízny opatrovník označil za stanovisko, ktoré nepovažuje za prístup v záujme dieťaťa. Neustále odmietanie žiadostí maloletej o doprevádzanie do školy otcom maloletú stresuje, čo má následky na jej psychike. Matka maloletej neuviedla žiadne relevantné dôvody, pre ktoré by sa otec nemohol stretávať s maloletou v širšom rozsahu. Je v záujme maloletej pre jej zdravý duševný vývin a jej právom v zmysle § 24 ods. 4 Zák. o rodine stretávať sa s otcom čo najčastejšie, najmä keď otec má vytvorené vhodné podmienky pre realizovanie styku s ňou. Poukázal tiež na to, že súd sa doteraz nezaoberal objektívne psychiatrickým problémom matky definovaným súdnou znalkyňou, ktorý má vplyv na stabilizáciu pomerov, najmä vo vzťahu medzi deťmi a rodičmi, na dobrovoľnosti, komunikácii a ústretovosti matky voči otcovi. Súdny oboch inštancií nesprávne posúdili otázku najlepšieho záujmu dieťaťa a podstatnej zmeny pomerov ako dôvodu pre zmenu úpravy styku

otca s maloletou, neriadili sa Dohovorom o právach dieťaťa (čl. 2, 3, 6, 8, 9, 12, 18), Ústavou SR a Zákonom o rodine. Z uvedených dôvodov žiadal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátiť na ďalšie konanie, alternatívne žiadal zrušiť rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti o rozšírenie úpravy styku otca s maloletou I. a v tejto časti mu vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Matka maloletých detí vo vyjadrení k dovolaniu otca žiadala dovolanie zamietnuť v zmysle § 448 CSP. Dovolateľ napadol rozsudok odvolacieho súdu z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia podľa § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP, napriek tomu v dovolaní neodcitol ani jedno rozhodnutie Najvyššieho súdu SR ako dovolacieho súdu, ktorého rozhodovacia prax má byť v danom prípade rozdielna, ale citoval len rozhodnutia iných odvolacích súdov, resp. Ústavného súdu ČR. Otec v dovolaní napáda nie právne ale skutkové otázky, keď sa konkrétne domáha rozšírenia úpravy styku s maloletou I. na čas doprevádzania maloletej do školy v určené dni, s ktorou otázkou sa správne vypořiadal súd prvej inštancie aj odvolací súd.

5. Kolízny opatrovník vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že najväčším problémom v danej veci sú problémy medzi rodičmi v komunikácii a neschopnosti urobiť akýkoľvek ústupok druhej strane. Otec maloletých detí neustále podáva na matku podania, kolízny opatrovník nespočetne krát vykonával sociálne zisťovanie v domácnosti matky maloletých detí, predvolával matku na oddelenie SPODaSK, podával sociálne poradenstvo matke aj otcovi. Pri poslednom preverovaní pri rozhovore maloletej deti uviedli, že styk im vyhovuje taký aký je a maloletá I. uviedla, že od septembra 2017 ju niekedy odprevádza do školy už aj ocko spolu s mamkou.

6. Otec v písomnom podaní z 20. novembra 2017 vyjadril svoje stanovisko k vyjadreniu matky a procesného opatrovníka maloletej k jeho dovolaniu. Poukázal pritom na Ústavu Slovenskej republiky, ktorá zaručuje rovnakú ochranu práv a zájmov všetkých občanov, bez ohľadu na vek, pohlavie, národnosť, farbu pleti a občianstvo a základný dokument na ochranu práv dieťaťa - Deklaráciu práv dieťaťa, ktorá obsahuje 10 základných morálnych princípov, ktoré podrobne uviedol vo svojom vyjadrení. Jednotlivé články Dohovoru o právach dieťaťa sú implementované aj do viacerých právnych noriem tvoriacich právny poriadok Slovenskej republiky (viď článok 3, 4, 5, § 24 ods. 4 Zákona o rodine). Otec trval na tom, že vykonaným dokazovaním bola preukázaná zmena pomerov, ktorá je dôvodom na zmenu predošlej úpravy styku, a preto nevyhovenie jeho návrhu s poukazom na návrh kolízneho opatrovníka nie je v záujme maloletej I..

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 a 2 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

7.1. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých (úprava styku), ktorá je upravená od 1. júla 2016 v Civilnom mimosporovom poriadku (ďalej len „CMP“). Vzájomný vzťah medzi CMP a CSP je vymedzený v § 2 ods. 1 CMP, podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), ak tento zákon neustanovuje inak“. CMP v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení CSP, ktoré upravujú, kedy je dovolanie prípustné (§ 419 a nasl. CSP).

8. V danom prípade bolo dovolanie otca podané po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový civilný procesný kódex. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu [viď napríklad rozhodnutia sp. zn. 1

Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „Cdo“, ide o odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu príslušnej spisovej značky)].

9. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril záver aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

10. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

11. Naďalej je tiež plne opodstatnené konštatovanie, že ak by najvyšší súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03 (poznámka dovolacieho súdu: pokiaľ sa v ďalšom texte odkazuje v zátvorke na „ÚS“, ide o odkaz na rozhodnutie ústavného súdu príslušnej spisovej značky)].

12. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP. V danom prípade je v dovolaní uplatnený dovolací dôvod v zmysle § 421 CSP.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dôvodom prípustnosti dovolania.

15.1. V prípade konania, ktoré možno začať aj bez návrhu (ktorým konaním je aj konanie o zmenu

úpravy styku) dovolací súd nie je v zmysle § 74 CMP viazaný rozsahom dovolania. Aj napriek tomu je však v zmysle § 440 CSP (uplatneného prostredníctvom § 2 CMP) viazaný dovolacími dôvodmi. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (§ 428 CSP).

16. Otec maloletej prípustnosť podaného dovolania vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/, c/ CSP.

16.1. Uplatnenie dovolacieho dôvodu spočívajúceho v nesprávnom právnom posúdení veci podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a súčasne podľa § 421 ods. 1 písm. c/ CSP sa však vzájomne vylučuje; ich súbeh, resp. vzájomná kumulácia je vylúčená (viď napr. uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 6 Cdo 27/2017). Zásada, podľa ktorej dovolateľ nemôže uplatniť popri sebe viaceré, navzájom protichodné alebo logicky sa vylučujúce dôvody prípustnosti dovolania, sa neuplatňuje iba vo vzájomnom (horizontálnom) vzťahu ustanovení § 420 CSP a § 421 CSP, ale tiež vo vnútri týchto ustanovení [vo vertikálnom usporiadaní jednotlivých dôvodov prípustnosti dovolania v rámci toho istého ustanovenia (samostatne v rámci § 420 CSP a v rámci § 421 CSP)]. Preto sa dovolací súd pri skúmaní prípustnosti dovolania obmedzil na skúmanie prípustnosti dovolania len z hľadiska dovolacieho dôvodu, ktorý je v ustanovení § 421 ods. 1 CSP uvedený na prednejšom mieste, t.j. na dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (v tomto smere porovnaj aj rozhodnutie veľkého senátu občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 1 VCdo 2/2017).

16.2. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Samotné polemizovanie dovolateľa s právnymi názormi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

16.3. Pokiaľ dovolateľ v takom dovolaní nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú súdnu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže svoje rozhodnutie založiť na domnienkach (predpokladoch) o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli. V prípade absencie uvedeného dovolací súd nemôže pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešil prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým ani vyhľadávať všetky (do úvahy prichádzajúce) rozhodnutia dovolacieho súdu, ktoré sa týkajú danej problematiky; v opačnom prípade by uskutočnil dovolací súd prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) cieľu sledovanému ustanovením § 421 ods. 1 CSP (pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str.1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, sp. zn. 3 Cdo 28/2017).

17. V danom prípade dovolateľ v dovolaní uviedol všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa jeho názoru došlo v konaní o zmenu úpravy styku s maloletou pred prvoinštančným a odvolacím súdom, avšak neoznačil konkrétne rozhodnutia dovolacieho súdu vyjadrujúce právne názory, v ktorých sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a zaujal iný právny názor, než aký v konkrétnej právnej otázke zaujal dovolací súd v rozhodnutiach. V dovolaní len dal do pozornosti právne závery rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. 295/06, sp. zn. 554/2004, sp. zn. II. ÚS 363/03 a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 306/2010, bez ďalšieho uvedenia akým spôsobom sa mal v danej veci odvolací súd odkloniť od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

17.1. Označenie uvedených rozhodnutí Ústavného súdu Českej republiky a Ústavného súdu Slovenskej republiky nenaplnia pojem ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu tak, aby dovolateľ ním naplnil predpoklady vyplývajúce z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V tejto súvislosti dovolací súd poukazuje na definíciu pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ uvedenú v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3 Cdo 6/2017 zo 6. marca 2017, kde sa uvádza: „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu je vyjadrená predovšetkým v stanoviskách alebo rozhodnutiach najvyššieho súdu, ktoré sú ako judikáty publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR. Do tohto pojmu možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho

súdu, alebo dokonca aj jednotlivu v doposiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a vecne na ne nadviazali“.

18. So zreteľom na vyššie uvedené dospel dovolací súd k záveru, že prípustnosť dovolania otca nevyplýva z § 421 písm. a/ CSP. Vzhľadom na to jeho neprípustné dovolanie odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP.

19. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.